

LBRIS

We know
books

SILVANA
PRODAN

VÂNĂTORII
DE GÂNDURI

EDITURA
CREATOR

BRAȘOV, 2022

CUPRINS

CASA	9
CROCODILUL	18
SOFIA.....	23
JOACA	27
LUNA.....	34
ÎNCHISOAREA	42
CRIMA.....	50
PROCESUL	61
SOARELE	71
SORTILE	78
SCHIMBAREA.....	84
FRAGMENTE	91
URMĂRIREA	93
ȚAȚELE.....	100
ACASĂ.....	112
POVESTEA	117
PARTICULA.....	129

ATACUL	139
VIZITA	143
ELIBERAREA	147
FILIP.....	151
RITUALUL	153

CASA

Amelia trăiește cu părinții ei într-o casă imensă, cu o înfățișare grotescă. Vopseaua vișinie de pe gardul acoperit parțial de buruieni s-a decojit. Zugrăveala casei, odinioară albă, a devenit gri pe măsură ce anii au trecut. Dalele din curte au fost și ele mâncate de dinții timpului nepăsător, iar grădina a devenit gazdă pentru o mulțime de obiecte nefolositoare: scocuri vechi, greble cu coada ruptă, vechea ușă de la intrare, cahlele de la sobele demolate acum mulți ani, ghivece pe jumătate ciobite din neatenție sau răsturnate de vânt... Toate acestea, dar nu numai, își duc veacul răbdătoare în grădină, printre buruieni, legume neculese, pruni, vișini și cireși, ba chiar și printre plantele ce răsar în fiecare an, cu speranța că va exista cineva care să le ofere răbdarea și grija meritate.

În curte, câteva găini cotcodăcesc neliniștite printre găinați și resturi de mâncare, sub privirile câinilor alungiți la soare, prea sătui și prea leneși pentru a le arunca măcar o privire. Virgilius, îmbrăcat cu veșnica lui vestă neagră, căreia de câțiva

ani i se întrezărește căptușeala albă, înaintează cu pași mici, așa cocoșat de spate cum e, mormăind către poartă: „*Mânca-l-ar lupii pe al' care sună și mă deranjează la ora asta!...*”

— Ohohoo, bună seara, domnule Georgescu!

— Bună seara, domnule doctor! Vă deranjez? întreabă acesta, în timp ce își dă pălăria jos și începe să o gâdile cu degetele de-a lungul marginii, cu mișcări nervoase, necontrolate, care îi dau de gol unghiile negre de muncă și inelul de aur mare, purtat pe degetul mic.

— Nu-i niciun deranj! Ia, hai și pofestește în casă, să vezi ce se va bucura Babușca!

În tot acest timp, Amelia trebăluiește prin pivniță. Atunci când aude soneria, tresare ușor, se uită la ceas, își dă seama că a uitat de ce venise aici și că ar trebui să se întoarcă în camera sa. Dar cum să plece când sunt atâtea lucruri de aranjat?! Detestă dezordinea generală și nepăsarea, ce par să fi bântuit dintotdeauna casa. Pivnița are multiple întrebuițări pentru familiile Danius. Camera din dreapta servește drept depozit de medicamente în timpul anului, cu excepția Crăciunului, când tot aici se tranșează porcul, se fierb jumările și se fac cârnații. Următoarea e o baie veche, cu cada îngălbenită de rugină și mizerie. Aici se spală și își rade barba bunicul Virgilius. Tot aici este spălat și câinele

familiei, o dată pe săptămână, întotdeauna sâmbăta. Urmează o camera mică și plină de mucegai, de dimensiunea unei cabine de camion, în care tatăl Ameliei, George, își depozitează diverse ciocane, șuruburile ruginite, undițele de pescuit, cizmele de cauciuc și schiurile din anii '80. Partea stângă a pivniței, cu pereții îmbibați de apă, mucegai și pânze de păianjen, e umplută cu vin, țuică, butoaie mari cu murături, două paturi de mere, borcane goale, jucăriile copiilor și vechiul televizor dăruit de bunici.

Amelia traversează pivnița, îi dă un picior pisicii aflate la baza scărilor și, sărind treptele două câte două, ajunge la parter, unde bunicii ei, Babușca și Virgilius, discută cu oaspetele lor, domnul Georgescu, pictor de icoane și profesor de muzică. Se strecoară prin ușa întredeschisă, evitând găinațul proaspăt lăsat de Albișoara, găina preferată a bunicului ei, care ciugulește niște grâu împrăștiat pe gresia de la bucătărie. Îl salută pe oaspete și face stânga împrejur, pentru a urca ultimul rând de scări. Ajunsă în capul acestora, deschide încetișor ușa, sperând să se poată strecura neauzită în camera ei. Dar... surpriză! Sofia, mama sa, stă în hol pe un scaun.

— Cine se află jos? întrebă ea șoptit.

— Profesoru' de muzică, știi tu, acela prieten cu bunicu'.

— Mai încet, că ne aude! Care profesor, Georgescu? Și bunică-ta, Babușca, e acolo cu ei?

— Da, stă cu ei la masă.

— Și ai văzut dacă beau ceva?

— Am observat o sticlă de vin pe masă. Aveau paharele pline.

— Și bunică-ta nu le zice nimic, îi lasă să bea?

— Nu știi, Sofia!

Cu aceste cuvinte, tânăra pleacă în camera ei. Nu îi vine să creadă că mama sa e atât de afectată de gesturile Băbuștii, doar pentru că aceasta din urmă îi e soacră. Și ce mai soacră! Mică de înălțime, cu ochelari mari, rame negre și o lentilă puțin ciobită, ce au privilegiul de a se odihni pe un nas lung și acvilin, ale cărui nări se umflă agresiv deasupra buzelor mici și stafidite de câte ori altcineva în afară de Babușca se află în centrul atenției. Măinile-i, cu o piele fină, de hârtie, se odihnesc adesea încrucișate pe burta ei ascunsă sub o vestă de piele roasă.

Sofia încă se simte obligată să stea lipită de scaunul din bucătărie în fiecare duminică pentru a-i servi cafeaua și a-i asculta bârfele. Deși trăiesc în aceeași casă („bântuită”, după spusele fetei sale) de mai bine de douăzeci de ani, Babușca își permite să intre în dormitorul lor fără să bată la ușă, să îi rearanjeze florile și cărțile din bibliotecă și să îi facă remarci colorate de genul: „*Vorbești prea mult*

la telefon, ia mai lasă-l naibii!” sau „George al meu a devenit atât de nefericit și închis în el de când s-a căsătorit!”.

Din universul Ameliei mai fac parte și fratele ei, Filip, un băiat cu cinci ani mai mic decât ea, firav, cu niște ochi mari, strălucitori, întotdeauna speriați la vederea tatălui lor și, desigur, părintele lor, un bărbat de cincizeci de ani, cu început de chelie și caracter cameleon. George e un tată perfect în timpul zilei. Uneori, seara obișnuiește să vină acasă fie singur, fie însoțit de câțiva colegi și să bea câteva pahare. Apoi, scenariul e același noapte de noapte, la fel și aceia meniți să sufere de pe urma comportamentului său. Din cauza alcoolului consumat, bărbatul devine agresiv, depresiv, frustrat, atotputernic, distrugător, căinat, abătut, tăcut sau vorbăreț. Uneori, toate astea la un loc, iar familia sa trebuie să îndure toate toanele lui. Însă, deși el trece prin toate aceste stări, cei apropiați lui cunosc doar două faze: una a nefericirii și alta a fricii, care îi face să fie extrem de speriați. Iar asta o cunoaște fiica sa, fapt ce o conduce la fel și fel de întrebări fără răspuns. Nu înțelege de ce el se comportă astfel cu propria fată și cu restul membrilor familiei lui. Nu pricepe de ce nu are parte de susținerea lui deloc sau ce anume a făcut ea greșit, cu ce anume l-a supărat de el ajunge să aibă toate aceste ieșiri. Adevărul este că

nu îi poate scuza nicicum comportamentul, oricât de mult și-ar dori asta.

Dincolo de părintele său, nu poate să o înțeleagă nici pe mama sa. Și-ar dori ca ea să facă mult mai multe, să iasă din propria carapace și să ia atitudine. A întrebat-o adeseori de ce lasă lucrurile să fie astfel, de ce încă îi rămâne aproape bărbatului cu care s-a căsătorit pe ascuns, însă fără a primi vreodată vreun răspuns. Mai mult decât atât, uneori certurile lor au escaladat în acuze la adresa faptului că ea nu e suficient de autoritară, că nu știe să pună piciorul în prag astfel încât să îl oprească de la a face tot ceea ce făcea. Amelia are impresia că femeia care i-a dat viață este fricoasă, că ar putea uneori să lupte mai mult cu bărbatul iubit, impunându-și punctul de vedere, sau, de ce nu, să îl pedepsească într-un fel, să nu îi mai gătească spre exemplu ori, nu știa, orice ar fi putut fi de folos.

Nu îi era clar de ce mama sa continua să îi tolereze comportamentul zi după zi și de ce încă mai îndura toate acestea. Oare nu o rănea chiar și pe ea, dincolo de copiii săi? Oare nu ar fi vrut să riposteze într-un fel, adresându-i la rândul său injurii și amenințându-l în diverse moduri? Oare ce o împiedica pe Sofia să... aibă propria sa personalitate?

Fata își dorea să poată pătrunde întâi în gândurile mamei sale, apoi în cele ale tatălui ei, iar apoi în mințile tuturor celor pe care îi cunoaște. Este sigură

că acolo se află cheia sufletului, cea care conduce către fericire și stabilitate. Cum ar fi oare ca ea să poată despuia sufletele și să le elibereze gândurile de bine, rău, tristețe, fericire, iluzii, speranțe deșarte, dorințe neîmplinite cu doar un singur cuvânt sau printr-un unic gând sau gest? Ceva atât de puternic încât să poată învălui sufletul persoanei celei mai apropiate? Amelia are siguranța că nimic nu e imposibil și că, dacă s-ar concentra destul de intens, ar putea să ajungă mai profund decât era ea obișnuită în ghemul gândirii fiecărei persoane.

Am spus mai profund decât era ea obișnuită? Ei bine, am uitat să precizez că Amelia deține o anumită putere, care nu e deloc supranaturală. Nu poate citi gândurile, însă are un spirit de observație atât de bun, încât adesea poate anticipa răspunsurile și reacțiile interlocutorilor ei. Așa cum se întâmplă în cazul prietenei sale cele mai bune, Corina, cu care discută adeseori despre mutatul lor la un loc într-o garsonieră după terminarea liceului și mersul la facultate într-un alt oraș, departe de casă. Ea știe cu o siguranță greu de explicat că, în ciuda faptului că fata încearcă să o convingă să facă toate aceste lucruri, nimic din toate astea nu se va întâmpla din simplul fapt că amica sa nu este capabilă să stea departe de părinții ei, care o șantajează emoțional, amenințând-o că nu o vor susține financiar în cazul în care ar alege să se mute. Nu este ca și cum Corina

i-ar fi spus acest lucru vreodată sau i-ar fi dezvăluit aceste aspecte legate de funcționarea familie sale, însă Amelia știa totul pur și simplu. Observa totul în tonul, privirea și mâinile neliniștite ale prietenei sale.

Poate că Amelia vede aceste lucruri atât de bine datorită universului colorat în care trăiește. Da, ați înțeles bine: ea trăiește și simte în culori! Atunci când cineva îi atinge brațul din greșală, vede maro în fața ochilor pentru câteva secunde. În momentul în care cântă la chitară, instrumentul ei preferat, de jur împrejurul său defilează culori diferite care se rotesc, se învâlmășesc, se schimbă, se ascund din fața ochilor ei și, astfel, Amelia trăiește muzica mult mai intens decât toți prietenii săi. Fiecare acord e urmat de o culoare și mai ales de o senzație resimțită din piept și până în vârful degetelor ușor tremurânde. La fel, atunci când cântă, ea trebuie adeseori să închidă ochii, pentru a încerca să se ascundă de curcubeul de trăiri și de multitudinea de culori resimțite. Și mai e cititul! Pentru Amelia, fiecare literă are o altă culoare, cuvintele strălucesc pe pagină, iar foile îi zâmbesc cu haz de câte ori citește ceva, de la un anunț în ziar și până la romanele ascunse sub plapumă seara, după ora de culcare.

Ați crede că e genial să trăiești într-o astfel de lume, în care fiecare senzație e însoțită de o culoare! Da, e ceva special! Doar că Amelia nu știe că restul

colegilor ei nu au cărți cu cifre colorate, că nu „simt” culorile și că nu „văd” senzațiile și sentimentele. Acesta reprezintă motivul pentru care, zi de zi, această fată plăpândă, cu ochi mari de căprioară, suferă de dureri de cap, de care obișnuia să se plângă mamei sale, mai ales când suferința devenea insuportabilă. Însă, mai nou, a învățat să nu o mai facă, pentru că a observat că mama nu o ia în serios, fapt pentru care încearcă să își rezolve problema singură. Își îndreaptă pașii spre sertarul cu medicamente, de unde ia câte o pastilă atunci când are nevoie. E o durere surdă, cu care nu se poate obișnui și care încetează doar seara, când Amelia se cuibărește în așternuturile ei albe, simple, de bumbac, și încearcă să adoarmă în întunericul camerei sale, unde nimeni și nimic nu o deranjează.

În această seară, cuprinsă de gândurile-i obișnuite, adoarme îmbrăcată și fără să fi mâncat ceva. Fratele ei, Filip, o surprinde dormind înainte de ora 22.00, când intră la ea în cameră pentru a-i cere o gumă de șters. Cât ai clipi, obosit și fără chef de teme, se dezbracă și el de hainele de școală, se îmbracă în pijamaua-i galbenă, șifonată, cu mânecile prea scurte pentru mâinile lui lungi, subțiri, ca de păianjen, și se întinde, într-un impuls de moment, lângă Amelia, unde somnul îl cuprinde cu ușurință, sub protecția surorii lui mai mari, lucru care se întâmplă doar arareori.

CROCODILUL

Amelia se trezește în mijlocul nopții dintr-un vis ciudat. Tocmai visase că era în pielea fratelui ei, care conducea o expediție pe Nil. Acesta avea în subordine alți cinci băieți, colegi de joacă de-ai lui Filip, toți îmbrăcați în tricouri simple, de culori diferite și cu diverse desene imprimate pe ele.

Fața le era parțial acoperită cu dungii verzi și roșii, pe care le coloraseră cu ajutorul unei pensule folosite la desen și al acuarelelor de școală, iar ei pluteau într-o barcă pe ceea ce semăna cu o băltoacă mare de apă cu noroi, ce se revărsa într-un râu. Filip, șeful expediției, avea lipite pe șapcă frunze de trestie, care formau o coamă ca de leu bătută de vânt. Băieții vânau crocodili.

Buzunarele le erau pline de cornete de hârtie, pe care le introduceau în tuburi albe de plastic ținute la îndemână, înainte de a-și umfla plămâni și a le sufla cu putere în direcția unui crocodil care stătea nemișcat, cu corpul ascuns în apă și cu partea superioară a fălcii la suprafață „în încercarea de a înghiți toată apa din râu”, după părerea băieților.